

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDU PRO VEŘEJNOU SLUŽBU EVROPSKÉ UNIE (třetího senátu)

16. května 2012*

„Veřejná služba — Povinnost poskytnout pomoc — Články 12a a 24 služebního řádu —
Psychické obtěžování ze strany nadřízeného“

Ve věci F-42/10,

jejímž předmětem je žaloba podaná na základě článku 270 SFEU, jenž je použitelný na Smlouvu o ESAE na základě jejího článku 106a,

Carina Skareby, úřednice Evropské komise, s bydlištěm v Lovani (Belgie), zastoupená S. Rodriguesem a C. Bernard-Glanzem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené J. Currалlem a J. Baquero Cruzem, jako zmocněnci,

žalované,

SOD PRO VEŘEJNOU SLUŽBU (třetí senát),

ve složení S. Van Raepenbusch (zpravodaj), předseda, R. Barents a K. Bradley, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: W. Hakenberg,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 30. listopadu 2011,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žalobou došlou kanceláři Soudu dne 3. června 2010 se C. Skareby domáhá zrušení rozhodnutí Evropské komise ze dne 23. července 2009, kterým byla zamítnuta její žádost o pomoc se stížností na psychické obtěžování, a v případě potřeby zrušení rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování (dále jen „OOJ“) ze dne 19. února 2010 o zamítnutí její stížnosti.

* Jednací jazyk: angličtina.

Právní rámec

- 2 Článek 41 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie týkající se „práva na řádnou správu“ stanoví:

„Toto právo zahrnuje především:

- a) právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout;

[...]“

- 3 Článek 12a služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) stanoví:

„1. Úředník se zdrží veškerých projevů psychického nebo sexuálního obtěžování.

2. Úředník, který se stal obětí psychického nebo sexuálního obtěžování, nesmí utrpět žádnou újmu ze strany orgánu. Úředník, který předložil důkazy o psychickém nebo sexuálním obtěžování, nesmí utrpět žádnou újmu ze strany orgánu, pokud jednal v dobré víře.

3. ‚Psychickým obtěžováním‘ se rozumí každé nepřístojné chování, které trvá po delší dobu, je opakované nebo systematické a zahrnuje mluvené nebo psané projevy, úmyslná jednání nebo gesta učiněná úmyslně, které mohou těžce poškodit osobnost, důstojnost nebo fyzickou či psychickou integritu člověka.

[...]“

- 4 Článek 24 služebního řádu ve znění použitelném v rozhodné době stanoví:

„Společenství pomáhají všem úředníkům zejména při postupu proti jakékoli osobě, která se dopustila vyhrožování, urážky nebo pomluvy nebo jiného útoku vůči osobě nebo majetku, kterému je tato osoba nebo člen její rodiny vystavena z důvodů svého postavení nebo služebních povinností.

Společně a nerozdílně nahradí úředníkovi škody utrpěné v takových případech, pokud úředník nezpůsobil škodu úmyslně nebo hrubou nedbalostí a nemůže-li získat náhradu způsobené škody od jejího původce.“

Skutkový základ sporu

- 5 Žalobkyně je úřednice Evropské unie od 1. prosince 1996. Dne 18. dubna 2003 byla přidělena k zastoupení Komise v Alma-Atě (Kazachstán). Vzhledem k tomu, že v Kyrgyzstánu následně vzniklo „regionalizované“ zastoupení, byla žalobkyně dne 19. dubna 2004 přidělena do Biškeku (Kyrgyzstán). V písemné nótě ze dne 8. června 2004, kterou byla žalobkyně představena ministrowi zahraničních věcí Kyrgyzstánu a diplomatické komunitě v uvedené zemi, bylo uvedeno, zaprvé že zastává místo „vedoucí oddělení s hodností *chargé d'affaires ad intérim* v nepřítomnosti vedoucího zastupitelského úřadu“, který zůstal akreditován v Kyrgyzstánu, a zadruhé že „regionalizované zastoupení v Biškeku [je] podřízeno [regionálnímu] zastoupení Komise [...] v Alma-Atě“. V srpnu 2007 se žalobkyně vrátila na generální ředitelství (GŘ) Komise „Vnější vztahy“ v Bruselu (Belgie).
- 6 Dopisem ze dne 10. listopadu 2008 podala žalobkyně žádost o pomoc na základě článku 24 služebního řádu (dále jen „žádost o pomoc“), v níž si stěžovala, že se stala obětí psychického obtěžování ze strany dvou svých nadřízených, kteří postupně byli vedoucími zastoupení Komise v Kazachstánu (dále jen „první vedoucí zastoupení“ a „druhý vedoucí zastoupení“). V této souvislosti požadovala zahájení správního šetření za účelem prokázání údajného psychického obtěžování. Z uvedeného dopisu vyplývá,

že skutečnosti vytýkané prvnímu vedoucímu zastoupení nastaly v období od dubna 2003 do září 2005, kdežto skutečnosti vytýkané druhému vedoucímu zastoupení nastaly od října 2005 do srpna 2007, kdy se žalobkyně vrátila do sídla Komise v Bruselu.

- 7 Dopisem ze dne 28. listopadu 2008 doplnila žalobkyně k žádosti o pomoc další informace. Upřesnila zejména to, že první a druhý vedoucí zastoupení systematicky zanedbávali a snižovali její úlohu v rámci zastoupení v Alma-Atě a v Biškeku, což ji podle jejího názoru připravilo o důvěru a zostudilo ve vztahu k jejím partnerům z vlád Kazachstánu a Kyrgyzstánu, z ambasad členských států Unie, jakož i z mezinárodních organizací a z nevládních organizací zastoupených v těchto zemích.
- 8 V odpovědi na žádost o pomoc Komise dopisem ze dne 4. března 2009 žalobkyni informovala, že Vyšetřovací a disciplinární úřad (IDOC) byl pověřen zahájit správní šetření údajného psychického obtěžování ze strany druhého vedoucího zastoupení. Tímtež dopisem Komise žalobkyni informovala o odmítnutí zahájit takové řízení proti prvnímu vedoucímu zastoupení, protože žalobkyně nepředložila žádost o pomoc v přiměřené lhůtě.
- 9 Dopisem ze dne 28. května 2009 podala žalobkyně na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu stížnost proti rozhodnutí Komise ze dne 4. března 2009 v rozsahu, v němž Komise odmítla zahájit šetření proti prvnímu vedoucímu zastoupení. Komise tuto stížnost zamítla rozhodnutím ze dne 31. července 2009. Dne 13. listopadu 2009 podala žalobkyně žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí ze dne 4. března 2009. Soud žalobě vyhověl a sporné odmítnutí zrušil (rozsudek ze dne 8. února 2011, Skareby v. Komise, F-95/09, dále jen „rozsudek Skareby“).
- 10 Mezitím Komise dopisem ze dne 23. července 2009 informovala žalobkyni o závěrech, které IDOC uvedl ve zprávě týkající se šetření zahájeného proti druhému vedoucímu zastoupení (dále jen „zpráva z šetření“). Podle těchto závěrů nebylo údajné obtěžování prokázáno a šetření bylo ukončeno bez disciplinárních důsledků. V tomtéž dopise Komise také žalobkyni informovala, že se v důsledku toho rozhodla nevyhovět žádosti o pomoc a rozhodla o zastavení řízení.
- 11 Dopisem ze dne 26. října 2009 podala žalobkyně na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu stížnost proti rozhodnutí Komise ze dne 23. července 2009 nevyhovět její žádosti o pomoc; tuto stížnost zamítl OJ dne 19. února 2010.

Návrhová žádání účastníků řízení a řízení

- 12 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:
 - prohlásil žalobu za přípustnou;
 - uložil Komisi předložit zprávu IDOC spolu s příslušnými důkazy;
 - zrušil rozhodnutí Komise ze dne 23. července 2009 o zamítnutí její stížnosti na psychické obtěžování proti druhému vedoucímu zastoupení a v nezbytném rozsahu i rozhodnutí OJ dne 19. února 2010 o zamítnutí stížnosti;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 13 Komise navrhuje, aby Soud:
 - odmítl žalobu jako nepřípustnou, nebo ji v každém případě zamítl jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

- 14 Žalobkyně v žalobě navrhuje, aby Soud vyzval Komisi k předložení zprávy z šetření, jakož i příslušných důkazů za účelem ověření, že správní šetření bylo skutečně provedeno.
- 15 V žalobní odpovědi Komise tvrdila, že dotčené dokumenty nemůže žalobkyni předat, jelikož obsahují osobní údaje, které musí být chráněny a jejichž zveřejnění by poškodilo zájmy třetích osob. Komise však prohlásila, že je připravena předat Soudu důvěrné znění uvedených dokumentů, pokud o ně Soud požádá prostřednictvím odůvodněného usnesení. Komise nicméně upozornila Soud na obtíže spojené s předložením nedůvěrného znění uvedených dokumentů, jelikož k údajnému obtěžování došlo v malé správní jednotce, takže vymazání jmen svědků nezabrání jejich identifikaci na základě jiných skutečností.
- 16 Soud dne 6. dubna 2011 odůvodněným usnesením přijatým na základě článku 44 jednacího řádu vyzval žalobkyni k vyjádření ohledně důvěrnosti – uplatňované Komisí – zprávy z šetření a dokumentů, na kterých se tato zpráva zakládá. Tímto usnesením Soud požádal Komisi o předložení zprávy z šetření a výše uvedených dokumentů a upřesnil, že ani žalobkyně, ani její advokáti nebudou oprávněni do nich nahlížet, přinejmenším dokud nebude rozhodnuto o jejich relevanci a důvěrnosti.
- 17 Komise předala zprávu z šetření a požadované dokumenty dopisem došlým kanceláři Soudu dne 18. dubna 2011 a žalobkyně předložila své vyjádření ohledně jejich případné důvěrnosti dne 26. dubna 2011.
- 18 Soud se seznámil se zprávou z šetření a dalšími dokumenty předanými Komisí a s ohledem na důvody uvedené v žalobě dospěl k závěru, že pouze zpráva z šetření je pro řešení sporu relevantní. Soud měl dále za to, že uvedená zpráva obsahuje důvěrné skutečnosti, jelikož byla sestavena během šetření pro obtěžování a obsahuje osobní údaje – tedy příjmení, jména a platové třídy vyslechnutých osob – podle kterých mohly být tyto osoby identifikovány. Soud v důsledku toho vyzval Komisi, aby mu předložila nedůvěrné znění zprávy z šetření, v níž budou vynechány osobní údaje uvedené výše, a aby předala toto nedůvěrné znění žalobkyni. V poslední řadě Soud rozhodl o vrácení ostatních dokumentů, které mu Komise předložila na základě usnesení ze dne 6. dubna 2011. Kancelář Soudu informovala účastníky řízení o těchto rozhodnutích dopisem ze dne 31. května 2011.
- 19 Komise předložila nedůvěrné znění zprávy z šetření dne 7. června 2011 a žalobkyně předložila svá související vyjádření dopisem se třemi přílohami došlým kanceláři Soudu dne 15. července 2011. Vyjádření žalobkyně bylo předáno Komisi, která se k němu vyjádřila dne 29. července 2011, a tato vyjádření doplnila dopisem ze dne 30. srpna 2011 doplněným několika dokumenty.
- 20 Dopisem ze dne 3. října 2011 žalobkyně předložila dva dokumenty, jejichž předložení ohlásila ve vyjádření ze dne 15. července 2011.
- 21 Žalobkyně byla v přípravné zprávě k jednání vyzvána, aby na jednání odpověděla na námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí v žalobní odpovědi a aby se vyjádřila ohledně dokumentů připojených k dopisu Komise ze dne 30. srpna 2011. Komise byla vyzvána, aby se na jednání vyjádřila k dokumentům předaným žalobkyní Soudu dne 28. září 2011.

K předmětu žaloby

- 22 Žalobkyně kromě zrušení rozhodnutí Komise ze dne 23. července 2009 nevyhovět žádosti o pomoc požaduje zrušení rozhodnutí ze dne 19. února 2010 o zamítnutí stížnosti proti uvedenému rozhodnutí.
- 23 Podle ustálené judikatury návrhová žádání, která formálně směřují ke zrušení rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, mají v případě, kdy toto rozhodnutí nemá samostatný obsah, ten účinek, že se Soudu předkládá akt, proti němuž byla stížnost podána (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. ledna 1989, Vainker v. Parlament, 293/87, bod 8). Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o zamítnutí

stížnosti podané proti rozhodnutí Komise ze dne 23. července 2009 nemá v projednávaném případě samostatný obsah, je třeba mít za to, že žaloba směřuje proti tomuto jedinému rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“).

K přípustnosti

Argumenty účastníků řízení

- 24 Komise tvrdí, že žaloba je nepřijatelná z důvodu neexistence právního zájmu žalobkyně na jejím podání. I za předpokladu, že by žaloba byla opodstatněná, by totiž zrušení napadeného rozhodnutí žalobkyni nepřineslo satisfakci. Údajné psychické obtěžování v každém případě přestalo s návratem žalobkyně do sídla Komise v Bruselu v roce 2007 a žalobkyně nepožaduje náhradu utrpěné újmy.
- 25 Skutečným cílem žaloby je zahájení nového správního šetření, které by vedlo k případnému disciplinárnímu řízení proti druhému vedoucímu zastoupení, nebo v případě prokázání obtěžování, k získání aktu, jímž by byla určena existence obtěžování. Pokud jde však o první případ, správní orgán má širokou posuzovací pravomoc k rozhodnutí zahájit či nezahájit disciplinární řízení s úředníkem a ostatní úředníci jej nemohou k zahájení takového řízení donutit. Pokud jde o druhý případ, žalobkyně neodůvodnila právní zájem na zahájení řízení, jelikož Soudu nepřísluší formulovat ve svých rozsudcích určovací výroky.
- 26 Žalobkyně na jednání zpochybnila námitku nepřijatelnosti vznesenou Komisí. Zejména uvedla, že její žaloba směřuje k obnovení její důstojnosti, k čemuž dojde prostřednictvím uznání, že byla obětí psychického obtěžování. Má za to, že v tomto směru prokázala osobní zájem na návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí, protože v případě zrušení bude muset správní orgán znovu přezkoumat právě otázku, zda byla obětí takového obtěžování.

Závěry Soudu

- 27 Je třeba poznamenat, že Komise v projednávaném případě trvá na námitce nepřijatelnosti vznesené v žalobní odpovědi, navzdory skutečnosti, že Soud podobnou námitku nepřijatelnosti zamítl v rozsudku Skareby (body 22 až 31), který byl vyhlášen před jednáním v projednávané věci. Za těchto podmínek je třeba připomenout následující skutečnosti.
- 28 Je nesporné, že návrhová žádání směřující ke zrušení správního aktu jsou nepřijatelná z důvodu nedostatku vzniklého a trvajících legitimního právního zájmu, pokud zrušení napadeného aktu nemůže dotčené osobě přinést satisfakci.
- 29 V projednávaném případě je pravda, že žalobkyně nepožaduje náhradu újmy způsobené údajným obtěžováním. Je také pravda, že Komise na základě čl. 86 odst. 2 služebního řádu disponuje širokým prostorem pro uvážení, zda zahájí disciplinární řízení. V poslední řadě je nesporné, že údajné obtěžování skončilo v srpnu 2007, když se žalobkyně vrátila do sídla Komise v Bruselu.
- 30 Výše připomenuté okolnosti však posuzovanou žalobu nečiní bezpředmětnou ani neznamenají, že zanikl zájem žalobkyně domáhat se zrušení napadeného rozhodnutí.
- 31 Jedná-li se totiž o otázku natolik závažnou jako psychické obtěžování je třeba připustit, že si údajná oběť takového obtěžování, která před soudem napadá zamítnutí její žádosti o pomoc, zachovává navzdory úvahám rozvinutým Komisí zájem požadovaný judikaturou coby podmínka přípustnosti žaloby.

- 32 Takové řešení je nutné z důvodu závažnosti samotného psychického obtěžování, které může mít mimořádně ničivé účinky na zdravotní stav oběti. Pokud přitom čest úředníka, který odešel do důchodu, odůvodňuje jeho právní zájem jednat proti rozhodnutí o pozastavení výkonu jeho funkce, navzdory skutečnosti, že takové rozhodnutí je nezbytně zrušeno okamžikem jeho odchodu do důchodu (rozsudek Soudu ze dne 30. listopadu 2009, Wenig v. Komise, F-80/08, bod 35), musí platit totéž ohledně zaměstnance, který se považuje za oběť psychického obtěžování, nezávisle na otázce, zda takové obtěžování trvá, nebo zda dotčený úředník nebo zaměstnanec podal nebo zamýšlí podat, nebo dokonce má pouze právo podat další žádosti, zejména o odškodnění, týkající se psychického obtěžování, kterého má být obětí. V tomto kontextu je třeba dodat, že případné uznání existence psychického obtěžování ze strany správního orgánu může mít samo o sobě příznivý účinek v rámci terapeutického procesu psychického zotavení obtěžované osoby.
- 33 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že námitka nepřípustnosti vznesená Komisí nemůže být přijata.

K věci samé

- 34 Na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení napadeného rozhodnutí vznáší žalobkyně tři žalobní důvody; první vychází z porušení práva na obhajobu a práva na řádnou správu, druhý vychází z porušení čl. 12a odst. 3 služebního řádu a třetí vychází z existence zjevně nesprávného posouzení, z porušení povinnosti uvést odůvodnění, z nesplnění povinnosti řádné péče a z nesplnění povinnosti poskytnout pomoc.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na obhajobu a práva na řádnou správu

- 35 Z jednotlivých procesních písemností žalobkyně vyplývá, že první žalobní důvod má dvě části. V první části žalobkyně zpochybňuje účinnost správního šetření provedeného IDOC, v druhé kritizuje své nedostatečné zapojení do řízení z hlediska práva na obhajobu a zásady řádné správy.

K první části prvního žalobního důvodu, vycházející z neúčinnosti správního šetření

- 36 Před obdržení sdělení týkajícího se zprávy z šetření vyjádřila žalobkyně v žalobě především pochybnosti ohledně skutečnosti, zda bylo šetření skutečně provedeno.
- 37 Ve vyjádření ke zprávě z šetření, kterou Komise v nedůvěrném znění sdělila na základě usnesení Soudu ze dne 6. dubna 2011 (bod 16 a následující výše), žalobkyně tvrdí, že uvedená zpráva odhaluje, že šetření nebylo pečlivé, objektivní ani nezávislé. Na podporu tohoto tvrzení žalobkyně uvádí, že byli vyslechnuti pouze čtyři svědci z třiceti, jejichž vyslechnutí v žádosti o pomoc navrhovala. Kromě toho zpráva z šetření neobsahuje žádný odkaz na konkrétní příklady obtěžování popsané v žádosti o pomoc a nevyplývá z ní, že by uvedené příklady byly předmětem jakéhokoli vyšetřování ze strany IDOC. Navíc popis některých skutkových okolností ze strany IDOC není nestranný. Zpráva z šetření rovněž obsahuje nesoudržné a rozporné informace. V poslední řadě okolnost, že prohlášení svědka C jsou uváděna někdy ve francouzštině a někdy v angličtině, činí dotčené svědectví podezřelým, a uvedení skutkových okolností svědky A a B obsahuje chyby, které vedou k pochybnostem o jejich hodnověrnosti.
- 38 V tomto ohledu je třeba uvést, že IDOC disponuje širokou posuzovací pravomocí stran vedení správních vyšetřování, která jsou mu svěřena (v tomto smyslu viz rozsudek Soudu ze dne 13. ledna 2010, A a G v. Komise, F-124/05 a F-96/06, bod 173). Vzhledem k tomu, že zdroje tohoto úřadu jsou omezené, musí předložené případy vyšetřovat proporcionálně, tedy zejména takovým způsobem, který mu umožní věnovat každému případu spravedlivý podíl času, který má k dispozici. IDOC rovněž požívá široké posuzovací pravomoci pro posouzení kvality a užitečnosti spolupráce poskytnuté svědky.

- 39 V důsledku toho mohl IDOC v projednávaném případě rozhodnout, že vyslechne jen několik svědků z těch, jejichž vyslechnutí navrhla žalobkyně. Navíc žádná skutečnost ze spisu předloženého Soudem neumožňuje mít za to, že výběr IDOC byl zaujatý nebo že byl na újmu kvalitě vyšetřování. Ohledně kritiky žalobkyně týkající se prohlášení svědka C Soud nechápe, proč skutečnost, že prohlášení uvedeného svědka jsou uváděna někdy ve francouzštině a někdy v angličtině, činí dotčené svědeckví podezřelým. Nepřítomnosti žalobkyně, na které poukazují svědci, jsou potvrzeny dokumenty předloženými Komisí, takže hodnověrnost svědků nelze z důvodu nepřesnosti jejich tvrzení v tomto ohledu zpochybnit.
- 40 Mimoto témata zpracovaná ve zprávě z šetření ukazují, že IDOC neopomněl prošetřit hlavní stížnosti žalobkyně na obtěžování, ačkoli – jak poznamenává žalobkyně – se uvedená zpráva nezabývá všemi konkrétními „příklady“, které žalobkyně vyjmenovala v žádosti o pomoc. IDOC skutečně přezkoumal otázku pokynů, které druhý vedoucí zastoupení udělil žalobkyni prostřednictvím podřízených, otázku, zda jí bránil, či nikoli vypracovat zprávy o politické situaci v Kyrgyzstánu, a problém její účasti na setkáních dárcovských zemí pro Kyrgyzstán.
- 41 Dále se nezdá, že by uvedení skutkových okolností ve zprávě z šetření nebylo nestranné. Pokud jde o skutečnost, že žalobkyně poté, co si v roce 2005 stěžovala osobě, k níž měla důvěru, že jí první vedoucí zastoupení obtěžuje, ve stížnosti nepokračovala, když uvedená osoba vyjádřila názor, že chování nadřízeného nepřekročilo meze běžného chodu věcí, zpráva z šetření se v podstatě omezuje na zopakování vlastních prohlášení žalobkyně uvedených v doplnění žádosti o pomoc ze dne 28. listopadu 2008.
- 42 Zpráva z šetření se nezdá ani rozporná. Pokud svědek B uvedl, že obvyklý způsob práce druhého vedoucího zastoupení byl předávat pokyny prostřednictvím podřízených, mohl mít IDOC za to, že – ačkoli se tak posledně uvedený choval ke všem podřízeným zaměstnancům – bylo nicméně takové jednání pouze příležitostné, jelikož z různých shromážděných prohlášení vyplývá, že tak druhý vedoucí zastoupení jednal pouze v naléhavých případech v souvislosti s méně závažnými otázkami a z důvodu nepřítomnosti dotčené osoby. Kromě toho neexistuje rozpor mezi tvrzením obsaženým v hodnotící zprávě žalobkyně za rok 2006, podle které často a pravidelně sestavovala zprávy o politické situaci Kyrgyzstánu, a okolností, že zpráva z šetření uvádí, že tyto zprávy určené službám Komise v Bruselu byly vypracovány v Alma-Atě na základě příspěvků žalobkyně. Ostatně omezená úloha žalobkyně při vypracování uvedených zpráv byla potvrzena svědkem C a samotnou žalobkyní.
- 43 V poslední řadě nelze ze skutečnosti, že svědeckví předložená žalobkyní prokazují, že Komisi na setkáních dárcovských zemí pro Kyrgyzstán zastupovala vhodným způsobem, vyvodit nedostatek zodpovědného přístupu k vyšetřování ze strany IDOC. Uvedená různá svědeckví totiž jistě potvrzují způsobilost žalobkyně coby *chargé d'affaires ad interim*, jakož i její důvěryhodnost jako zástupce Komise a protiřečí tvrzení druhého vedoucího zastoupení, podle kterého „všichni ostatní dárci pro Kyrgyzstán měli [opačný] dojem“. Avšak IDOC se neomezil na záznam prohlášení druhého vedoucího zastoupení. Shromáždil další svědeckví, která zdůrazňují „obecný kontext“, tedy skutečnost, že se žalobkyně nemohla účastnit všech oficiálních událostí a zajišťovat všechny úkoly, které jí příslušely, a to zejména z důvodu jejích nepřítomností v době, kdy měl orgán připravit svoji strategii v rámci výše uvedených setkání dárcovských zemí.
- 44 S ohledem na výše uvedené a na dokumenty předložené účastníky řízení dospěl Soud – který se domnívá, že má dostatek informací – k závěru, že jednak žalobní důvod vycházející z neúčinnosti šetření IDOC není opodstatněný a jednak není nezbytné vyhovět žádostem žalobkyně uvedeným ve vyjádření ke zprávě z šetření směřujícím zaprvé k tomu, aby si Soud vyžádal svědeckví zástupců mezinárodních organizací, nevládních organizací nebo členských států, nebo přinejmenším aby vyslechl Komisi ohledně důvodů, které vedly IDOC k provedení výběru mezi svědky, jejichž vyslechnutí navrhla, zadruhé k tomu, aby Soud uložil Komisi předložit otázky položené svědkům, a zatřetí k tomu, aby si Soud vyžádal svědeckví osob, jejichž prohlášení připojila k uvedeným vyjádřením.

Ke druhé části prvního žalobního důvodu, vycházející z porušení práva na obhajobu a zásady řádné správy

- 45 Žalobkyně uplatňuje porušení práva na obhajobu a „požadavků řádné správy“ vyvozených z čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv a tvrdí, že měla mít přístup ke zprávě z šetření, jakož i k důkazům předloženým na její podporu a že měla být vyslechnuta ohledně obsahu uvedených dokumentů před tím, než OJ přijal napadené rozhodnutí.
- 46 Je však nutno konstatovat, že se žalobkyně vůči Komisi nemůže dovolávat povinnosti dodržovat právo na obhajobu, což je podle ustálené judikatury základní právní zásada unijního práva v každém řízení zahájeném vůči osobě, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2006, Komise v. De Bry, C-344/05 P, bod 37; rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 17. října 2006, Bonnet v. Soudní dvůr, T-406/04, bod 76; výše uvedený rozsudek Wenig v. Komise, bod 48). Šetření IDOC zahájené na základě žádosti úředníka o pomoc se stížností pro obtěžování totiž v žádném případě nelze klást na roveň šetření zahájenému proti uvedenému úředníkovi.
- 47 Kromě toho postačí připomenout, aniž je třeba přezkoumat otázku časové působnosti článku 41 Listiny základních práv, že tento článek přebírá soudní řešení zakotvující obecnou zásadu řádné správy (v tomto smyslu viz rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 14. října 2004, K v. Soudní dvůr, T-257/02, bod 104), jak mimo jiné zdůrazňuje vysvětlení k článku 41 Vysvětlení k Listině (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17).
- 48 Z tohoto hlediska je třeba připustit, že žalobkyně se může dovolávat procesních práv odlišných od práva na obhajobu, která nemají takový rozsah jako právo na obhajobu (k tomuto rozdílu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, bod 91, a rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 27. listopadu 1997, Kaysersberg v. Komise, T-290/94, bod 108).
- 49 V projednávaném případě je nesporné, že žalobkyně mohla své argumenty uplatnit třikrát; v rámci žádosti o pomoc, prostřednictvím doplňujících informací, které předložila písemně dne 28. listopadu 2008, a během slyšení před IDOC v rámci správního šetření.
- 50 Procesní práva, kterých se žalobkyně může dovolávat v projednávaném případě, neznamenají, že by musela mít přístup ke zprávě z šetření nebo k důkazům přijatým IDOC ani že by musela být vyslechnuta ohledně obsahu uvedených dokumentů před vydáním napadeného rozhodnutí; v důsledku toho musí být zamítnuta druhá část prvního žalobního důvodu, vycházející z porušení práva na obhajobu a zásady řádné správy.
- 51 Vzhledem k tomu, že obě části prvního žalobního důvodu byly zamítnuty, musí být uvedený žalobní důvod zamítnut.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 12a odst. 3 služebního řádu

- 52 Žalobkyně zaprvé zpochybňuje, že by si OJ mohl osvojit závěry IDOC, podle kterých k obtěžování nedošlo, protože druhý vedoucí zastoupení tím, že povolal do Alma-Aty její přímo podřízené zaměstnance s cílem projednat jejich pracovní činnost za nepřítomnosti žalobkyně a předat jí jejich prostřednictvím pokyny, nezacházel se žalobkyní jinak než s jinými středními řídicími zaměstnanci zastoupení v Alma-Atě. Článek 12a odst. 3 služebního řádu totiž nespojuje kvalifikaci psychického obtěžování s existencí diskriminace.

- 53 Úvodem je třeba připomenout, že pokud výslovné rozhodnutí o zamítnutí stížnosti přináší významná upřesnění ohledně důvodů uvedených správním orgánem v původním rozhodnutí, musí konkrétní identifikace důvodů správního orgánu vyplývat z obou rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 10. června 2004, *Eveillard v. Komise*, T-258/01, bod 31).
- 54 Po tomto upřesnění vyplývá z rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, že Komise neučinila z existence diskriminace podmínku, na které by záleželo uznání obtěžování. V odpovědi na výtku žalobkyně vycházející z toho, že druhý vedoucí zastoupení svým podřízeným dával pokyny přímo, se totiž OJ omezil na konstatování, že IDOC uvedl, že zaprvé se druhý vedoucí zastoupení tak nechoval pouze vůči žalobkyni, ale že to odpovídalo jeho obecnému způsobu řízení zaměstnanců, a že zadruhé pouhá skutečnost, že žalobkyně nesouhlasí s tímto způsobem řízení, nepostačuje k tomu, aby byl uvedený způsob řízení kvalifikován jako obtěžování.
- 55 Žalobkyně se zadruhé domnívá, že napadené rozhodnutí porušuje čl. 12a odst. 3 služebního řádu, neboť uvedený článek existenci obtěžování neodvozuje od existence několika obětí, zatímco napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o zamítnutí stížnosti připsalo význam skutečnosti, že žádná další osoba pracující v regionálním zastoupení v Alma-Atě nebo v regionalizovaném zastoupení nepodala proti druhému vedoucímu zastoupení stížnost pro psychické obtěžování.
- 56 Nicméně je třeba uvést, že konstatováním, že proti druhému vedoucímu zastoupení nebyla podána žádná jiná stížnost pro obtěžování, se Komise omezila na odpověď na tvrzení žalobkyně, podle kterého byli oběťmi psychického obtěžování z jeho strany další zaměstnanci.
- 57 Žalobkyně zatřetí vytýká napadenému rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o zamítnutí její stížnosti, že jsou založena na závěrech IDOC, který úmysl obtěžovat učinil nezbytnou podmínkou pro kvalifikaci psychického obtěžování, ačkoli čl. 12a odst. 3 služebního řádu nic takového nevyžaduje, jak konstatoval Soud v rozsudku ze dne 9. prosince 2008, *Q v. Komise* (F-52/05, částečně zrušený rozsudkem Tribunálu Evropské unie ze dne 12. července 2011, *Komise v. Q*, T-80/09 P, ale pouze v rozsahu, v jakém uvedený rozsudek v bodě 2 výroku ukládá Komisi vyplatit Q náhradu škody; dále jen „rozsudek Q v. Komise“). Žalobkyně sice uvádí, že v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti OJ uvedl, že IDOC chtěl pouze zdůraznit skutečnost, že stížnosti pro obtěžování musí být přezkoumány bez ohledu na subjektivní dojem stěžovatele, avšak má za to, že tím OJ mlčky přešel skutečnost, že IDOC rovněž dospěl k závěru, že „ne[byla] předmětem chování směřujícího objektivně k její diskreditaci nebo úmyslnému zhoršení jejích pracovních podmínek“.
- 58 Komise odpovídá, že rozsudek Q v. Komise zavedl nadměrnou subjektivitu v tom, že v rozporu s předchozí judikaturou už nepodřizuje existenci obtěžování prokázání toho, že obtěžovatel zamýšlel svým jednáním záměrně oběť diskreditovat nebo úmyslně zhoršit její pracovní podmínky. Na základě uvedeného rozsudku Soudu hrozí orgánům nebezpečí využití ze strany nadměrně citlivých úředníků nebo zaměstnanců. Podle Komise musí definice obtěžování zohlednit potvrzený nebo předpokládaný úmysl údajného obtěžovatele, vnímání údajné oběti, objektivní povahu skutkových okolností a kontext, ve kterém nastaly. Je pravda, že Soud v bodě 135 rozsudku Q v. Komise uvedl, že dotčené jednání, aby bylo kvalifikováno jako obtěžování, musí „objektivně“ způsobit diskreditaci oběti nebo zhoršení jejích pracovních podmínek. Toto upřesnění však zůstává nedostatečné, protože nebrání tomu, aby do působnosti čl. 12a odst. 3 služebního řádu spadalo jednání, které není zneužívající, ale u osob s psychologickými problémy může „objektivně“ vést ke zhoršení pracovních podmínek nebo pocitu znevážení.
- 59 Komise má tedy za to, že pokud se Soud nevrátí k judikatuře předcházející rozsudku Q v. Komise, bude třeba v každém případě podříditi kvalifikaci obtěžování podmínce, že sporné chování vykazuje dostatečné objektivní znaky v tom smyslu, že nestranný a rozumný pozorovatel s běžnou citlivostí jej bude považovat za zneužívající.

- 60 V projednávaném případě Komise tvrdí, že chování druhého vedoucího zastoupení nebylo objektivně takové povahy, aby diskreditovalo žalobkyni nebo zhoršovalo její pracovní podmínky, a nemůže tedy být kvalifikováno jako zneužívající ve výše uvedeném smyslu, ale naopak bylo v rámci pracovního vztahu zcela normální. Skutečnost, že se žádný další zaměstnanec zastoupení v Alma-Atě vystavený podobným podmínkám nepovažuje za oběť obtěžování ze strany druhého vedoucího zastoupení, prokazuje, že pocit obtěžování žalobkyně vyplývá výhradně z jejího osobního vnímání skutkových okolností.
- 61 Kromě toho IDOC a OJO měly za to, že skutkové okolnosti nepředstavují obtěžování z důvodu jejich povahy, takže napadené rozhodnutí se pouze částečně zakládá na nedostatku úmyslnosti jednání druhého vedoucího zastoupení.
- 62 Konečně vytýkané jednání druhého vedoucího zastoupení nebylo opakované a systematické, jak vyžaduje definice psychického obtěžování.
- 63 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soud v bodě 133 a následujících rozsudku Q v. Komise rozhodl, že čl. 12a odst. 3 služebního řádu nečiní zlý úmysl domnělého obtěžovatele nezbytným prvkem kvalifikace psychického obtěžování. V uvedeném rozsudku (viz také rozsudek Soudu ze dne 9. března 2010, N v. Parlament, F-26/09, bod 72), Soud totiž uvedl následující:

„134.

Článek 12a odst. 3 služebního řádu [...] definuje psychické obtěžování jako ‚nepřístojné chování‘, které k tomu, aby bylo prokázáno, vyžaduje, aby byly splněny souběžně dvě podmínky. První podmínka se týká existence jednání, mluvených či psaných projevů či gest, ‚které trvají po delší dobu, jsou opakované nebo systematické‘ a které jsou ‚učiněny úmyslně‘. Druhá podmínka, oddělená od první podmínky spojkou ‚a‘, vyžaduje, aby tato jednání, mluvené nebo psané projevy, úmyslná jednání nebo gesta ‚[mohla] těžce poškodit osobnost, důstojnost nebo fyzickou či psychickou integritu člověka‘.

135. Z toho, že se spojení ‚učiněná úmyslně‘ týká první podmínky, a nikoliv druhé, je možné vyvodit dvojí závěr. Na jednu stranu jednání, mluvené či psané projevy či gesta uvedená v čl. 12a odst. 3 služebního řádu musí být učiněny úmyslně, což z působnosti tohoto ustanovení vylučuje jednání, ke kterému by došlo náhodně. Na druhou stranu se nevyžaduje, aby tato jednání, mluvené či psané projevy či gesta byla provedena s úmyslem poškodit osobnost, důstojnost nebo fyzickou či psychickou integritu člověka. Jinými slovy, k psychickému obtěžování ve smyslu čl. 12a odst. 3 služebního řádu může dojít, aniž by obtěžovatel svým jednáním zamýšlel zdiskreditovat oběť nebo úmyslně zhoršit její pracovní podmínky. Stačí pouze, že jeho jednání, pokud k němu došlo úmyslně, objektivně takové následky způsobilo.“

- 64 Komise má v podstatě za to, že tato judikatura přikládá příliš velkou váhu pocitům údajné oběti a je zdrojem nejistoty.
- 65 Soud nicméně v bodě 135 rozsudku Q v. Komise uvedl, že pro účely kvalifikace jako obtěžování musí sporné jednání ‚objektivně [způsobit] následky‘ znamenající diskreditaci oběti nebo zhoršení jejích pracovních podmínek. Jelikož dotčené jednání musí na základě čl. 12a odst. 3 služebního řádu mít zneužívající povahu, vyplývá z toho, že kvalifikace obtěžování je podřízena podmínce, že sporné chování vykazuje dostatečné objektivní znaky v tom smyslu, že nestranný a rozumný pozorovatel s běžnou citlivostí nacházející se ve stejné situaci jej bude považovat za přehnané a hodné kritiky.
- 66 V projednávaném případě IDOC ve zprávě konstatoval, že ‚vyšetřovací tým dospěl k závěru, že [dotčená osoba] nebyla předmětem chování směřujícího objektivně k diskreditaci nebo úmyslnému zhoršení jejích pracovních podmínek [a že] se zdá, že bez ohledu na její subjektivní dojmy nelze žádné z uvedených epizod a chování, ať samostatně nebo jako celek, považovat za psychické obtěžování‘.

- 67 Soud musí nicméně odpovědět na otázku, zda Komise v napadeném rozhodnutí a při zamítnutí stížnosti posoudila situaci žalobkyně na základě nesprávného výkladu článku 12a služebního řádu, podle kterého je podmínkou obtěžování úmysl pachatele vytýkaných skutků směřující k její diskreditaci nebo svévolnému zhoršení jejích pracovních podmínek.
- 68 Jak přitom uvedla sama žalobkyně, OJ se v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti domníval, že údajné obtěžování musí být přezkoumáno „nezávisle na subjektivním dojmu oběti“. Napadené rozhodnutí a rozhodnutí o zamítnutí stížnosti kromě toho spočívají na důvodech směřujících k prokázání, že tvrzení o obtěžování žalobkyně nejsou objektivní. Napadené rozhodnutí uvádí, že skutečnost, že druhý vedoucí zastoupení dával pokyny přímo podřízeným žalobkyně, odpovídá jeho obvyklému způsobu řízení zaměstnanců a nejsou prokázány zvláštní okolnosti, které by při takovém jednání naznačovaly odmítavý postoj k osobě žalobkyně. Dále v odpovědi na žádost žalobkyně o ověření uvedenou v doplnění žádosti o pomoc ze dne 28. listopadu 2008 Komise, stále v napadeném rozhodnutí, poznamenala, že si žádný další úředník nebo zaměstnanec na jednání druhého vedoucího zastoupení nestěžoval. V poslední řadě, rozhodnutí o zamítnutí stížnosti se zakládá na objektivní analýze funkcí žalobkyně, z níž Komise vyvodila, že žalobkyně byla středním řídicím zaměstnancem a že tato pozice nebránila druhému vedoucímu zastoupení, aby ji nahradil jiným úředníkem pro účely účasti na setkáních dárcovských zemí pro Kyrgyzstán.
- 69 Jelikož uznání existence obtěžování ve smyslu ustanovení služebního řádu, jak je vykládá Soud, vyžaduje:
- úmyslnou povahu dotčeného jednání, mluvy, činů, gest nebo písemného projevu,
 - není však vyžadováno, aby toto jednání, mluva, činy, gesta nebo písemný projev byly vykonány s úmyslem poškodit osobnost, důstojnost nebo fyzickou či psychickou integritu člověka,
 - nicméně za podmínky, že objektivně způsobily následky znamenající diskreditaci oběti nebo zhoršení jejích pracovních podmínek,
- postačí důvod vyvozený Komisí z toho, že vytýkané činy objektivně nemohly způsobit diskreditaci žalobkyně, sám o sobě k právnímu odůvodnění napadeného rozhodnutí z hlediska článku 12a služebního řádu, a to bez ohledu na výklad provedený IDOC.
- 70 Je ostatně třeba uvést, že žalobkyně posoudila jednání vytýkané druhému vedoucímu zastoupení vskutku velmi subjektivně. Ačkoli si žalobkyně stěžuje, že jeho přístup ji diskreditoval ve vztahu k velvyslanectvím a zastoupením mezinárodních organizací přítomným v sídle regionalizovaného zastoupení v Bišceku, dokumenty, které předložila v příloze svého vyjádření ke zprávě z šetření, naopak ukazují, že v těchto kruzích požívala úcty.
- 71 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý žalobní důvod není opodstatněný.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z existence zjevně nesprávného posouzení, porušení povinnosti uvést odůvodnění, nesplnění povinnosti řádné péče a nesplnění povinnosti poskytnout pomoc

- 72 S ohledem na argumenty předložené žalobkyní na podporu třetího žalobního důvodu je třeba odlišit první část, vycházející výhradně z porušení povinnosti uvést odůvodnění, od druhé části, vycházející v zásadě z několika zjevně nesprávných posouzení, z nichž žalobkyně rovněž vyvodila porušení povinnosti uvést odůvodnění a nesplnění povinnosti řádné péče a povinnosti poskytnout pomoc.

K první části třetího žalobního důvodu, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

- 73 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o zamítnutí stížnosti jsou špatně odůvodněné, neboť Komise neodpověděla na její tvrzení, podle kterého druhý vedoucí zastoupení převzal praxi svého předchůdce spočívající v tom, že do Kyrgyzstánu posílal zaměstnance přidělené k regionálnímu zastoupení v Kazachstánu, aniž to konzultoval s ní, nebo alespoň ji o tom informoval, a tím ji ztrapňoval před orgány hostitelského státu a diplomatickým společenstvím.
- 74 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury není vyžadováno, aby odůvodnění uvádělo veškeré relevantní skutkové a právní okolnosti, neboť otázka, zda odůvodnění splňuje požadavky čl. 25 druhého pododstavce služebního řádu musí být posouzena nejen s ohledem na jeho znění, ale rovněž s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na souhrn právních pravidel upravujících dotčenou záležitost (v tomto smyslu viz rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 11. prosince 2007, Sack v. Komise, T-66/05, bod 65, a rozsudek Soudu ze dne 13. září 2011, Nastvogel v. Rada, F-4/10, bod 66).
- 75 Kromě toho může být původně nedostatečné odůvodnění napraveno dodatečným upřesněním poskytnutým i v průběhu řízení, jestliže dotyčná osoba znala již před podáním své žaloby skutečnosti představující alespoň neúplné odůvodnění (rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 15. září 2005, Casini v. Komise, T-132/03, bod 36, a rozsudek Soudu ze dne 1. prosince 2010, Gagalis v. Rada, F-89/09, bod 67).
- 76 V projednávaném případě je zjevné, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí o zamítnutí stížnosti neuvádí zvláště výtku, podle které druhý vedoucí zastoupení žalobkyni ztrapnil tím, že do Kyrgyzstánu poslal zaměstnance přidělené k regionálnímu zastoupení v Kazachstánu, aniž to s ní konzultoval, nebo ji o tom alespoň informoval. Je však nutno konstatovat, že uvedená rozhodnutí jsou odůvodněna, a jejich odůvodnění uvádí přinejmenším to, že do běžných hierarchických výsad druhého vedoucího zastoupení patřilo rozhodování, kdo ho zastoupí na setkáních, a vyslat na setkání jiné úředníky než žalobkyni.
- 77 Komise mimoto doplnila odůvodnění ve svých písemných podáních. Uvedla, že sporná praxe musí být vnímána ve zvláštním rámci vztahů mezi regionalizovaným zastoupením a regionálním zastoupením, které si ponechává jistou míru odpovědnosti, a v tomto rámci lze danou praxi přijmout. Dodala, že první vedoucí zastoupení zadal – stále platné – pokyny týkající se právě toho, aby žalobkyně byla vždy informována o misích v Kyrgyzstánu, aby byla přizvána k účasti na setkáních, která se tam konala, a aby jí byly poskytovány kopie zpráv o misích. Komise také z kontextu vyznačujícího se množstvím projektů a častými setkáními vyvodila závěr, že skutečnost, že žalobkyně nebyla vždy řádně informována, mohla být následkem náhodných opomenutí spíše než úmyslu jí diskreditovat.
- 78 S ohledem na výše uvedené musí být první část třetího důvodu zamítnuta.

Ke druhé části třetího žalobního důvodu, vycházející hlavně ze zjevně nesprávných posouzení

- 79 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že napadené rozhodnutí je stíženo zjevně nesprávným posouzením v rozsahu, v jakém měla Komise neprávem za to, že skutečnost, že druhý vedoucí zastoupení povolal zaměstnance pod jejím vedením s cílem projednat jejich úkoly za její nepřítomnosti a předat jí jejich prostřednictvím pokyny, byla výrazem práva druhého vedoucího zastoupení dávat pokyny svým podřízeným.
- 80 Tvrzení nepodpořené argumenty, jaké uvádí žalobkyně, je však nedostatečné k prokázání existence zjevně nesprávného posouzení. V projednávaném případě to platí tím spíše, že Komise věrohodně vysvětluje, že se ve zvláštním kontextu vztahů mezi regionálním zastoupením a regionalizovaným zastoupením vedoucí zastoupení může obracet přímo na zaměstnance regionalizovaného zastoupení

a jejich prostřednictvím předávat pokyny *chargé d'affaires* v čele regionalizovaného zastoupení, protože uvedení zaměstnanci zůstávají podřízenými prvně uvedené osoby. Takový způsob výkonu hierarchické nadřízenosti sám o sobě nediskredituje *chargé d'affaires* v čele regionalizovaného zastoupení ani nezhoršuje pracovní podmínky posledně uvedené osoby, pokud neexistují další okolnosti v tomto smyslu. Písemná nota ze dne 8. června 2004 představující žalobkyni jako *chargé d'affaires ad intérim* v Biškeku podporuje výše uvedené tím, že upřesňuje že „regionalizované zastoupení v Biškeku je podřízeno zastoupení Komise [...] v Alma-Atě“.

- 81 Žalobkyně zadruhé tvrdí, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o zamítnutí stížnosti je stíženo zjevně nesprávným posouzením v rozsahu, v jakém ji označuje za „středního řídicího zaměstnance“, jelikož byla „odpovědný úředník – *chargé d'affaires [ad intérim]*“ a jako taková byla pověřena vyšší odpovědností než střední řídicí zaměstnanci, jak dokládá úmluva o diplomatických vztazích podepsaná ve Vídni dne 18. dubna 1961 (dále jen „Vídeňská úmluva“).
- 82 Nicméně je třeba jednak připomenout, že písemná nota ze dne 8. června 2004, uvedená výše, zdůrazňovala podřízenost regionalizovaného zastoupení v Biškeku regionálnímu zastoupení v Alma-Atě, a jednak poznamenat, že uvedená nota oznamovala jmenování žalobkyně na místo „vedoucí oddělení pro Kyrgyzstán“. Dále je významné, že žalobkyně byla v době rozhodné z hlediska skutkových okolností zařazena do platové třídy A*9, nyní AD 9, a že v návaznosti na uvedenou notu podléhala, i jako *chargé d'affaires ad intérim* v Biškeku, vedení a odpovědnosti vedoucího regionálního zastoupení v Alma-Atě, jak vyplývá mimo jiné z výňatků hodnotících zpráv, které přiložila ke spisu v projednávané věci. Nadto v odpovědi na otázku Soudu na jednání se žalobkyně prokázala pouze osmi roky praxe v pozici analytičky bezpečnostní politiky ve švédských bezpečnostních službách a upřesnila, že před svým přidělením do Biškeku neměla praxi v rámci GŘ Komise „Vnější vztahy“, každopádně jako *chargé d'affaires*.
- 83 Za těchto podmínek se nezdá, že by se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když pro účely posouzení pracovních vztahů mezi druhým vedoucím zastoupení a žalobkyní dospěla k závěru, že žalobkyně byla v rámci Komise středním řídicím zaměstnancem, aniž je třeba přezkoumávat postavení *chargés d'affaires ad intérim* s ohledem na Vídeňskou úmluvu, která upravuje pouze vztahy diplomatických misí s přijímajícími státy.
- 84 I za předpokladu, že by Komise nesprávně vyložila význam *chargés d'affaires ad intérim* z hlediska Vídeňské úmluvy, žalobkyně nevysvětlila, proč by takové nesprávné posouzení vedlo OOJ ke zjevně nesprávnému posouzení při neuznání existence obtěžování. Je pravda, že žalobkyně uvádí, že tím OOJ „nadále poškoz[oval] její postavení“. Avšak i za předpokladu, že tím žalobkyně naznačuje, že sám OOJ přispěl k jejímu obtěžování, je nutno konstatovat, že nesprávné právní posouzení samo o sobě není tak závažným činem, jako je obtěžování. Žalobkyně v tomto ohledu neposkytla žádné vysvětlení.
- 85 Žalobkyně zatřetí tvrdí, že napadené rozhodnutí je stíženo zjevně nesprávným posouzením v rozsahu, v jakém se Komise domnívala, že si stěžuje na to, že rozhodnutí pověřit jiného zaměstnance vypracováním zpráv o politické situaci v Kyrgyzstánu jí zabránilo tento úkol plnit, kdežto ona ve skutečnosti kritizovala skutečnost, že obdržela v této věci matoucí pokyny, a byla tak manipulována.
- 86 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že žalobkyně v žádosti o pomoc uvedla, že skutečnost, že ji druhý vedoucí zastoupení požádal o vypracování „příspěvků“ o situaci v Kyrgyzstánu ve formě „denního hlášení o pěti řádcích“ a že jiného úředníka ze zastoupení v Alma-Atě pověřil sledováním nepokojů, k nimž došlo v Biškeku v listopadu 2006, protože ona neposkytovala skutečnou politickou analýzu, vyvolala u jejího nadřízeného v sídle Komise dojem, že nebyla schopná vypracovat vhodné politické zprávy.

- 87 V napadeném rozhodnutí Komise s ohledem na zprávu z šetření odpověděla, že hlavní odpovědnost za vypracování zpráv o politické situaci v Kyrgyzstánu nadále spočívala na zastoupení v Alma-Atě, ale žalobkyně byla oprávněna se na tomto úkolu podílet, a dokonce k tomu byla vybízena, čímž je implicitně – ale nepochybně – vyloučena jakékoli domněnka manipulace.
- 88 Soud ostatně nechápe, v čem Komise tím, že se domnívala, že si žalobkyně stěžuje, že jí bylo zabráněno vypracovat zprávy o politické situaci v Kyrgyzstánu, zkreslila výtku, kterou žalobkyně vznesla a která zdůrazňovala skutečnost, že druhý vedoucí zastoupení omezením její role při vypracování takových zpráv zamýšlel prokázat její neschopnost v tomto ohledu.
- 89 V každém případě údajné zkreslení znění stížnosti pro obtěžování žalobkyně není natolik opodstatněné, aby kvůli němu bylo napadené rozhodnutí stíženo zjevně nesprávným posouzením.
- 90 Žalobkyně začtvrté uvádí, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení jejích pravomocí, když se domnívala, že pokud druhý vedoucí zastoupení sám nevycestoval do Kyrgyzstánu, patřilo do jeho pravomoci rozhodnout, kdo jej zastoupí na setkáních dárcovských zemí pro Kyrgyzstán nebo jiných partnerů. Jako „odpovědný úředník – *chargé d'affaires [ad intérim]*“ byla totiž na základě Vídeňské úmluvy oprávněna zastupovat Komisi v nepřítomnosti vedoucího zastoupení.
- 91 Soud však nepovažuje za nezbytné řešit v projednávaném případě otázku, zda jmenování *chargé d'affaires ad intérim* do vedení regionalizovaného zastoupení brání vedoucímu regionálního zastoupení, pod které uvedené regionalizované zastoupení spadá, určit jiného úředníka, aby zastupoval Komisi na setkáních organizovaných v zemi, kde byl uvedený *chargé d'affaires* akreditován.
- 92 I za předpokladu, že by Komise v projednávaném případě provedla nesprávný výklad pravomocí *chargés d'affaires ad intérim* s ohledem na Vídeňskou úmluvu, neumožňuje toto případné nesprávné posouzení dospět k závěru, že se OJ dopustil zjevně nesprávného posouzení, když odmítl uznat existenci obtěžování. Je pravda, že žalobkyně zdůrazňuje, že druhý vedoucí zastoupení požádal jiného úředníka, aby předsedal setkání dárcovských zemí pro Kyrgyzstán, přičemž upřesnil, že to „nemá být [žalobkyně]“. Ačkoli se tento způsob nemusí žalobkyni líbit, nemůže však prokázat existenci zjevně nesprávného posouzení ohledně existence psychického obtěžování, jež vyžaduje trvalé, opakované a systematické jednání, jehož subjektivní chápání údajnou obětí nelze upřednostnit. Komise uvedla, že je přitom nutno konstatovat, že žalobkyně v hodnotící zprávě z roku 2007 tvrdí, že se pravidelně účastnila koordinačních setkání s dárcovskými zeměmi pro Kyrgyzstán. Stejně tak žalobkyně ve své hodnotící zprávě z roku 2006 uvedla, že v daném roce byla aktivní na diplomatickém poli. Chování vytýkané v projednávané věci druhému vedoucímu zastoupení proto nelze v žádném případě kvalifikovat jako trvalé, opakované nebo systematické ve smyslu článku 12a služebního řádu.
- 93 V konečném výsledku, ačkoli – jak uvedl IDOC – několik svědků poukázalo na nejasné vymezení úkolů regionálních zastoupení a regionalizovaných zastoupení a ačkoli tato nejasnost mohla způsobit těžkosti vnímané žalobkyní, organizační nepřesnost týkající se rozdělení úkolů v rámci generálního ředitelství Komise nemůže sama o sobě vést k obtěžování.
- 94 V rozsahu, v jakém žalobkyně z existence výše uvedených údajných zjevně nesprávných posouzení vyvozuje i porušení povinnosti uvést odůvodnění, postačí konstatovat, že neprokázala existenci takových nesprávných posouzení, a tudíž ani neprokázala, že OJ porušil svoji povinnost uvést odůvodnění. Navíc nedostatek odůvodnění, který je výhradou vůči formě, nelze zaměnit s vadou týkající se vnitřní legality (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, bod 72).
- 95 V poslední řadě žalobkyně z údajného zjevně nesprávného posouzení, které neprokázala, rovněž vyvozuje porušení povinnosti řádné péče a povinnosti poskytnout pomoc na základě článku 24 služebního řádu. Jelikož výtky vycházející ze zjevně nesprávného posouzení byly zamítnuty, je třeba v důsledku toho zamítnout rovněž posledně vznesené výtky.

- 96 Vzhledem k tomu, že třetí žalobní důvod tedy musí být rovněž zamítnut, je třeba zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 97 Článek 87 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že s výhradou ostatních ustanovení hlavy II kapitoly 8 uvedeného jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle odstavce 2 téhož článku může Soud v souladu s požadavky ekvity rozhodnout, že se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží pouze částečná náhrada nákladů řízení nebo se mu náhrada nákladů řízení neuloží.
- 98 Z výše uvedeného odůvodnění vyplývá, že žalobkyně neměla ve věci úspěch. Komise kromě toho ve svých návrhových žádáních výslovně požadovala, aby byla žalobkyni uložena náhrada nákladů řízení. Nicméně vzhledem k tomu, že námitka nepřípustnosti vznesená Komisí byla zamítnuta, je důvodné použít ustanovení čl. 87 odst. 2 jednacího řádu a rozhodnout, že žalobkyně kromě vlastních nákladů řízení ponese pouze tři čtvrtiny nákladů řízení vynaložených Komisí.

Z těchto důvodů

Soud pro veřejnou službu (třetí senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Carina Skareby ponese vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů řízení vynaložených Evropskou komisí.**
- 3) **Evropská komise ponese čtvrtinu vlastních nákladů řízení.**

Van Raepenbusch

Barents

Bradley

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 16. května 2012.

Vedoucí soudní kanceláře
Předseda

W. Hakenberg
S. Van Raepenbusch